

Hebreeën 13:17-25

We zijn aan het eind van de Hebreeënbrief gekomen. De schrijver heeft geprobeerd zijn Joodse lezers, die onder druk van hun volksgenoten het christelijk geloof dreigden los te laten, duidelijk te maken dat Jezus meer te bieden heeft dan het Oude Verbond. De schrijver laat de hele brief door zien dat alles wat onder het Oude Verbond zo belangrijk is, in het niet valt in vergelijking met de Here Jezus.

- Hoofdstuk 1. Jezus is groter dan de engelen, maar door mens te worden en de kruisdood te sterven stelde Hij zich tijdelijk onder de engelen.
- Hoofdstuk 3. Jezus is groter dan Mozes, de middelaar van het Oude Verbond.
- Hoofdstuk 7. Jezus is groter dan de priesterkoning Melchisedek.
- Hoofdstuk 8. En Jezus is ook groter dan Aäron de hogepriester.
- Hoofdstuk 10. Jezus' offer voorziet eens en voor altijd, de OT-sche offers moeten steeds opnieuw gebracht worden.

Hoofdstuk 11 t/m 13. En omdat de Here Jezus zo groot is, is het van belang dat de Hebreeëen volhouden, ondanks de tegenstand van hun volksgenoten. Het oog gericht op Jezus. Net als de gestorven heiligen in hoofdstuk 11 hebben volgehouden, ook als zij de vervulling van Gods beloften nog niet zien.

Nu roept de schrijver de lezers op om gehoorzaam te blijven aan hun voorgangers. Letterlijk staat er 'aan hen die leiding geven'. Wij hebben de neiging bij het woord voorganger aan de predikant te denken, maar hier in deze tekst slaat dit woord dus op de oudsten van de gemeente. In de bijbel komen we twee soorten leiders van de gemeente tegen, nl. oudsten of opzieners (dat is hetzelfde) en diakenen. Diakenen hebben de verantwoordelijkheid te voorzien in de materiele noden van broeders en zusters. In Hand. 6 bijvoorbeeld lezen we voor het eerst dat er diakenen werden aangesteld in de gemeente. Er was een groep weduwen in de gemeente die in de dagelijkse verzorging werden verwaarloosd. De nieuwe diakenen moesten gaan toezien op een goede verdeling van de goederen.

We zien dat Paulus bij zijn gemeentestichtend werk na verloop van tijd oudsten of opzieners aanstelt in de gemeente. In zijn brieven aan Timotheus en Titus lezen we aan welke criteria deze oudsten moeten voldoen. Aan de ene kant zien we dus dat deze mensen gewoon worden uitgekozen. Tegelijkertijd beschouwt Paulus oudsten

als door de heilige Geest aangesteld. In een ontmoeting met de oudsten van Efeze op het strand van Milete roept hij de oudsten op om toe te zien op de kudde waarover de Heilige Geest hen gesteld heeft (Hand. 20:28). Volgens 1 Tim.5:17 zijn er ook oudsten die belast zijn met de prediking en onderricht. Voor deze taak komt hen, volgens deze tekst, dubbel eerbewijs toe. Dit dubbel eerbewijs zou ook kunnen wijzen op een financiële ondersteuning. Als dat zo is dan zijn deze oudsten die onderricht geven en daarvoor betaald worden de voorlopers van de huidige predikanten of voorgangers.

De schrijver van de Hebreeënbrief roept dus op om het gezag van de leiders van de gemeente te erkennen. En daar geeft hij ook een reden bij. De leiders waken over de zielen van de gemeente. Met andere woorden, zij hebben verantwoording af te leggen voor het zieleheil van de gelovigen. Natuurlijk zijn de oudsten van de gemeente er niet verantwoordelijk voor of iemand wel of niet gelooft. Dat is de verantwoording van gemeenteleden zelf. Maar de oudsten zijn wel verantwoordelijk voor de boodschap die in de gemeente wordt verkondigd, door henzelf of door anderen. Worden de gemeenteleden bij het kruis van de Here Jezus gebracht, of worden ze daar weggehouden? Worden gemeenteleden opgebouwd in het geloof door heldere en bijbelgetrouwe uitleg van Gods Woord, of wordt het Woord van God ontkracht door dwaalleer? Dat is de verantwoordelijkheid van oudsten in de gemeente, maar ook van de gemeente zelf. In onze gemeente worden de oudsten gekozen door de leden. Dat is een gedelegeerd leiderschap. En daarom is het belangrijk dat alles wat gebracht en geleerd wordt in de gemeente getoetst wordt. De bijbel is toetssteen. Daar mogen, ja daar moeten we elkaar op aanspreken.

In dit vers, vs. 17 worden de gelovigen opgeroepen om de voorgangers te gehoorzamen. Een paar verzen terug, in vs. 7, werden de lezers gestimuleerd om hun voorgangers in gedachten te houden en vooral op het einde van hun wandel te letten. In vs. 7 gaat het dus om reeds overleden leiders en mensen die ons zijn voorgedaan. Hun leven was een getuigenis van volharding. Nu, in vs. 17, gaat het om de huidige leiders van de gemeente. Deze leiders zullen hun werk met vreugde moeten doen. Daartoe zijn de gelovigen in de gemeente volgens deze tekst verplicht. De oudsten hebben recht op de achting van de gemeente, want ze hebben een zware taak, nl. te waken over het zieleheil van de gelovigen. Ik zei al dat ze verantwoordelijk zijn voor de verkondiging van de bijbelse boodschap, maar bij dat

waken over het zieleheil hoort ook de zielzorg, het vermanen, vertroosten en aansporen van de gelovigen in de gemeente. Dat belangrijke werk, met grote verantwoordelijkheid is ook een mooi werk. Vooral ook als je ervaart dat je gesteund wordt door broeders en zusters in de gemeente. Dat is trouwens ook voor de gemeente zelf het beste. Oudsten hebben verantwoording af te leggen voor hun taak, maar uiteraard hebben gemeenteleden ook verantwoording af te leggen voor de rechterstoel van Christus hoe zij met het door God aangestelde gezag zijn omgegaan in de Gemeente. Dat bedoelt het eind van vs. 17 te zeggen. Als de oudsten hun werk zuchtende moeten doen, dan zou u dat geen nut doen. Het zou nu het gemeentelven afbreken en straks voor de rechterstoel voor Christus zal deze negatief kritische houding je ook geen goed doen.

Zo zie je dus dat de oudsten een eigen verantwoordelijkheid hebben: hoe heb je geestelijk leiding gegeven? En ook de andere gelovigen hebben een eigen verantwoordelijkheid: hoe heb je met je geestelijke leiders omgegaan?

In het 18^e vers komt voor het eerst in de hele brief aandacht naar voren voor de schrijver zelf van de brief. Hij vraagt om gebed. Gebed om met een goed geweten de rechte weg te gaan. Volgens vs. 19 is de schrijver momenteel gescheiden van zijn lezers. Hij verlangt ernaar om weer teruggegeven te worden aan de gemeente. Waar hij zich bevindt weten we niet. Misschien is hij gevangen net als we van Timotheus lezen in vs. 23. Timotheus is nu in vrijheid gesteld. Daarvoor was hij dus gevangen. Hoe dan ook, de schrijver vraagt om gebed zodat hij weer bij de gemeente mag zijn en hij vraagt om gebed zodat hij de rechte weg gaat. Als hij wel gevangen zit dan is dit een indringend gebed en ook een indringende brief. De hele brief is namelijk één groot appèl om vol te houden, ondanks verdrukking. En nu vraagt de schrijver dat ook voor zichzelf. Bid voor een goed geweten en dat ik de rechte weg mag gaan. Dat ik trouw mag blijven aan de Heiland.

Ten slotte spreekt de schrijver een zegen uit. De God die vrede bewerkt heeft door het bloed van Jezus Christus, de gestorvene en opgestane, geve u wat nodig is om het goede te doen. Dat is het vurig verlangen van de schrijver voor zijn lezers: dat zij het beeld van Christus vertonen in deze wereld.

O God die mij hebt vrijgekocht, maak mij een beeld van U (JDH 187). Amen